

ECONOMISCH INZICHT

Door: Natasja Vermoten-Schreuder

Ik ben blij verrast wanneer hij de deur open doet.

Ik zie een geknipte, geschoren en schone man, dit is wel eens anders geweest.

Optimistisch stap ik achter mijn stevige cliënt aan en ga rustig zitten.

Taxerend kijk ik Hein aan.

‘Hoe is het met je?’

‘Prima, ik heb een tijd in het ziekenhuis gelegen.’

Bezorgd vraag ik verder, maar een ander antwoord dan dat het allemaal weer achter de rug is krijg ik niet. Er valt een niet onaangename stilte waarin Hein de ene sigaar met de andere aansteekt, de rook door het open raam naar buiten blaast en ter goedkeuring even naar mij blikt. Ik grinnik en knik hem bemoedigend toe.

Terwijl ik bij deze eigenzinnige maar vriendelijke goedzak probeer te peilen wat ik vandaag allemaal aan huishoudelijke taken bij hem voor elkaar krijg, wimpelt hij elk voorstel weg. Opnieuw valt die stilte. Nog steeds niet vervelend.

Met een glimlach kijk ik de vervuilde woning rond. Overal zie ik leuke anekdotes terug.

Bijvoorbeeld de met fruitvliegjespoep beklede muren. Bijna gaf ik het op om rot groente en fruit weg te gooien in mijn strijd tegen de letterlijk honderden door de sigarenrook strijdende stukjes ongedierte. Want, aldus Hein, ‘die vliegjes moeten ook eten’. En: ‘zo kan hij zijn restjes kwijt’. Of de vele kopietjes aan de muur. Kopietjes van zakjes geraspte kaas, een folder van de AH, een cd hoesje, een vinger of een bananenschil. Want, zo zegt Hein, ‘veel

goedkoper dan kunst.’

Even kijken Hein en ik naar hetzelfde punt op de vensterbank. Een stapeltje boeken, met onderop, het boek ‘krijg nou tietten’, van Claudia de Breij. Fantastisch die dag, dat Hein kleurrijk uit de doeken deed zich eens in te willen lezen in een zwangere vrouwen, want ‘hoe zal dat voelen...’

Ik onderbreek mijn mijmeringen als Hein over de grond een zakje geraspte kaas naar zich toetrekt en met zijn koffielepel een paar volle happen neemt. Een goed moment om alles te gaan doen wat hij zojuist weigerde, nu oogluikend toe zal staan en waar hij me straks hartelijk voor zal danken.

Een half uur later wenkt Hein mij.

‘In de slaapkamer staat een kinderfiets. Voor dertig euro op de kop getikt. Economisch inslaan noemen ze dat.’

Hij kijkt me aan met een blik die smeekt te begrijpen hoe belangrijk hij het vindt iets bij te dragen aan de economie. Ik knik ernstig en werk om het liefvallig roze fietsje heen, maar kan het toch niet laten.

‘Zeg Hein, je hebt niet eens kinderen, waarom een kinderfiets?’

Fronsend kijkt hij me aan.

‘Je hebt gelijk, ik kan inderdaad beter een auto kopen. Als ik die voor het raam zet heb ik nog wat moois om naar te kijken ook.’
Weer die blik.

Zacht bijt ik op mijn lip om niet te lachen.

Als ik naar de keuken loop weten Hein en ik beide dat we hem er niet aan hoeven te herinneren dat hij geen rijbewijs heeft.

Maar dat hij alleen maar mijn economische inzicht test.